

Laimė – toks ypatingas dalykas, beveik pasakiškas, paslaptingas, dovanai gaunamas... Kiekvienas turi savo suvokimą apie laimę, ir jos paieškos ar jos priėmimas trunka tol, kol gyvenime neaptinkame tai, kas mus įkvepia, kas mums sava, artima mums, kuo norisi gyventi ar dėl ko imi tiesiog džiaugtis.

Kažkas atranda laimę augindami savus vaikus, kuria jaukumą namuose, sodina gėles ir daržoves, lesina vištas ir ieško kiaušinių, noriai imasi šeimos, savo tėvų, vienišų, sunkiau gyvenančių žmonių ar bendruomenės reikalais... Kažkam pavyksta išreikšti savo talentus darbe ir jaučiasi laimingi... Kažkas kuria muziką, dainuoja arba tapo paveikslus... Kiti laimingi, turėdami širdžiai mielus pomėgius; kaip kad dabar, žiemoje – žuvauti, slidinėti, lesinti paukščius.

Sakoma, kad laimingi žmonės yra panašūs. Ir kuo gi jie panašūs, jei jų laimės išraiška, atrodo, labai skirtinga? Visi jie panašūs tuo, kad yra laimingi...

Todėl neverta ginčytis, kieno laimė "tikresnė" ar "teisingesnė", tik pats žmogus žino, kame jo laimė. Nors daugiavaikai mamai sunku patikėti, kad įmanoma laimė be vaikų, o į darbo projektus pasinėrusiam žmogui sunku suprasti laisvamanius kūrėjus ar sėdinčius ant ledo ir laukiančius karšioko...

Žmogus laimingas, tik tada, kai sugeba gyventi pagal savo galėjimus ar negalėjimus. Tai ir yra ta nepakartojama žmonių, gamtos įvairovės vienybė – kai kiekvienas savo savumu gyvena, auga, kuria bendrą laimę visiems.

Jei jauties išsekęs – pailsėk. Jei nenori kažko pradėti – nepradėk. Jei nejauti įkvėpimo daryti kažką – tuomet tiesiog jaukiai pabūk šiltai, ir visame tame, kas jau padaryta. Jei tau nesinori kalbėti – patylėk. Jei pavargai nuo žinių – išjunk jas. Jei nori kažką atidėti rytdienai – atidėk rytdienai ir rytoj daryk. Būk laimingas ar laiminga jau dabar!

**"Būkite linksmi ir džiūgaukite,
nes jūsų laukia gausus
atlygis danguje."**

(Mt 5, 12a)

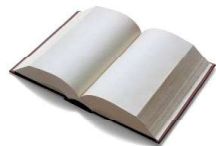

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Sof 2, 3; 3, 12–13; Ps 145, 7–10; 1 Kor 1, 26–31

Psalmės atliepas

Palaiminti beturčiai dvasia, nes jų yra Dangaus Karalystė.

Evangelija pagal Matą (5, 1–12a)

Anuo metu, Jėzus, matydamas minias, užkopė į kalną ir atsisėdo. Prie jo prisitartino mokiniai. Atvėręs lūpas jis mokė: „Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė. Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti. Palaiminti romieji: jie pavaldės žemę. Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo: jie bus pasotinti. Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo. Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą. Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais. Palaiminti persekiojami dėl teisumo: jų yra dangaus karalystė. Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje.“

Evangelijos komentaras:

Palaiminti dvasingieji vargdieniai: jų yra dangaus karalystė. Palaiminti yra tie, kurie suvokia savo vidinį vargą, savo širdies ribotumą ir todėl prasmės ieško ne savyje, užsisklęsdami egoizme. Palaiminti tie, kurie turi paprastą, gerą širdį. Jie palaiminti todėl, kad, jei to aiškiai ir nesuvokia, leidžia, kad Dievas jiems vadovautų.

Palaiminti, kurie liūdi: jie bus paguosti. Palaiminti tie žmonės, kurie, nors ir priversti kentėti, moka žvelgti toliau, į Dievą, kuris yra jų draugas, kurie moka paguosti kitus. Jie palaiminti, jei žino, kad jų gyvenimas yra didingo Dievo plano dalis ir, nors vieno žmogaus gyvenimas gali ir nuvilti, Dievo planas vykdomas toliau. Palaimintas žmogus, suvokęs, kad jo gyvenimas yra brangus Dievui, kad nė vienas žmogus niekada neiliks vienas ir apleistas, kad ir visi jo galvos plaukai suskaiityti ir ašaros surinktos, nes Dievas saugo visus, o kančia niekada nėra paskutinis žodis gyvenime.

Palaiminti romieji: jie pavaldės žemę. Palaiminti tie, kurie nepasiduoda juose pačiuose esančiai prievartai, kurie sugeba įžvelgti teigiamą žmonių pusę, kurie tiki žmogaus atpirkimu. Nors kartais ir gali susidaryti įspūdis, kad laimi blogieji, tikraja istoriją kuria žmonės, kurie mokėjo sekti Dievo nusižeminimu.

Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės: jie bus pasotinti. Palaiminti, kurie nepasiduoda neteisumui, moka išlikti autentiškais ir nuoširdžiais žmonėmis, sugeba pakelti savo pasirinkimų ir klaidų naštą. Palaiminti, kurie nepasiduoda pagundoms ir kompromisams, vedantiems į negarbingumą ir menkadvasiškumą.

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo. Palaiminti tie, kurie, kaip ir Dievas, moka į vargą žvelgti su širdies atjauta, kurie negailestingai neteisiam nei savęs, nei kitų, kurie moka reikalauti atsakomybės, tačiau nepadaro teisingumo stabu, kuriam paaukojamas žmoniškumas.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą. Palaiminti tie, kurie nesivadovauja dviveidiškumu, kurie neturi savyje blogų ketinimų, kurie nemato vien tik neigiamybių, kurie neleidžia laiko, sutirštinami šešėliams virš artimo galvos, siekdami sušvelninti savo pačių įvaizdį. Jų širdies tyrumas leidžia ir kitiems pamatyti Dievą.

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais. Palaiminti yra ir tie, kurie siekia taikos, kurie yra taikdariai, nes jų pačių širdyse yra taika ir ramybė, kurie nemano, kad tik jų rasė, valstybė ar religija yra pati svarbiausia, o visi kiti privalo jiems nusilenkti. Palaiminti, kurie ne vien tik kalba apie taiką, bet siekia jos savo darbais.

Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės: jų yra dangaus karalystė. Palaiminti žmonės, kurie moka prisimti atsakomybę, neuždeda savo naštos ant kitų pečių, kurie moka iki pat galo atsakyti už savo pasirinkimus, netgi už savo klaidas. Palaiminti mokiniai, kurie nebijo tikėti.

Vienas Dievas nežino, kaip šiais laikais reikia kalbėti ir gyventi, ką daryti, kad Jo bičiulių bendruomenė - Bažnyčia, sugebėtų išgirsti ir turėtų drąsos patikėti palaiminimais...

Levas Tolstojus (XIX a.) savo moraliniuose ir religiniuose apmąstymuose dažnai naudojo paprastus, bet labai paveikius vaizdinius. Vienas iš jų – „Sudegusios žvakės“ alegorija, kur žmogaus gyvenimas palyginamas su žvake, kuri dega ir trumpėja. Šis vaizdinys gimė Tolstojaus vėlyvuosiu kūrybos laikotarpiu, kai jis rašė apie tikėjimą, meilę ir gyvenimo prasmę. Rusų kalba dažniausiai vartojamas vaizdinys: „Žvakė“ arba „Sudegusi žvakė“.

Žvakė čia simbolizuoja laikinumą: kiekviena akimirka artina prie pabaigos, todėl žmogus turi gyventi taip, kad jo šviesa neštų prasmę kitiems. Tolstojus pabrėžia, jog tikėjimas ir meilė yra vieninteliai keliai, leidžiantys gyvenimui turėti tikrąją vertę, kol dar dega „žvakė“.

Ši alegorija moko, kad laikas yra ribotas, todėl kiekviena diena turi būti gyvenama prasmingai – kaip žvakė, kuri šviečia kitiems, kol dar dega.

„Sudegusi žvakė“

Buvo kartą žmogus, gyvenęs dideliame name ir turėjęs daug žvakių. Visos jos stovėjo sandėliuke – švarios, tiesios, vienodos.

Vieną vakarą jis paėmė vieną žvakę, įstatė į žalvarinę žvakidę ir uždegė.

Žvakė ėmė degti. Iš pradžių liepsna buvo maža, bet greitai išaugo – kambaryje pasidarė šilta ir šviesu. Žvakė džiaugėsi: „Štai kam aš gimiau – degti ir šviesti!“

Žmogus sėdėjo prie stalo: skaitė, rašė, valgė vakarienę, žiūrėjo į ugnį židinyje. Žvakė matė jo veidą, girdėjo juoką, jautė, kaip jis retkarčiais pakeldavo akis ir nusišypsodavo šviesai.

Laikasėjo. Žvakė trumpėjo. Iš viršaus lašėjo vaškas, dagtis pajuodo. Ji pradėjo nerimauti: „Kodėl aš mažėju? Kodėl darausi negraži? Jei toliau taip degsiu – greitai visai pranyksiu!“ Ji norėjo užgesti pati, kad liktų bent pusė savęs – graži ir sveika. Bet žmogus priėjo, nukirpo dagtį ir vėl paliko degti.

Žvakė ėmė verkti vaško ašaromis:

„Kodėl jis mane kankina? Galėtų pasiimti naują žvakę iš sandėliuko – ten jų šimtai! O mane verčia degti iki galo.“

Staiga ji išgirdo žmogaus balsą – jis kalbėjo ne su ja, bet ji suprato, kad tai skirta ir jai:

„Jei žvakė nedega – ji niekam nereikalinga. Ji gali stovėti sandėliuke šimtą metų, bet niekas jos neprims. O kai dega – šviečia, šildo, padeda matyti veidus ir raštą, guodžia tamsoje. Nors trumpėja – bet gyvena. Kai užgęsta iki galo – jos šviesa lieka žmogaus akyse.“

Žvakė nutilo. Ji suprato: „Geriau sudegti iki pat dugno ir palikti šviesą, negu likti ilga ir tamsi sandėliuke.“

Ir ėmė degti dar ryškiau – iki pat paskutinio lašo vaško.

Kai liepsna galutinai užgeso, žmogus tyliai pasakė: „Ačiū tau.“

Ir uždegė kitą žvakę.

Taip Tolstojus baigė šį pasakojimą seniems ir jauniems:

„Žmogaus gyvenimas – ta pati žvakė. Nebijok trumpėti, jei dega meilė ir tikėjimas. Bijok likti šaltam ir ilgam – sandėliuke niekam nereikia.“

„Jūs esate pasaulio šviesa“ (Mt 5, 14). Tai reiškia, kad žmogaus gyvenimas turi būti šviesa kitiems – kaip žvakė, kuri dega ir trumpėja, bet apšviečia aplinką. ➔

Kūdikio Jėzaus paaukojimo šventykloje šventė (Grabnyčios)

Ši Paaukojimo šventė yra turinti žydiškos tradicijos šaknis, kuomet praėjus 40 dienų po Jėzaus gimimo, Juozapas ir Marija nuneša Jėzų į šventyklą paaukoti Dievui, vykdant Mozės įstatymą.

Rytoj kartu švėsime šią šventę, pasidžiaugdami visais, kurie savo gyvenimą yra pašventę, paaukoję vardan kažko.

Šlienavos bažnyčioje Eucharistijos šventimas vyks 18 val. Pirmiausia prisimintini mūsų tėvai, senoliai, jais pasidžiaugtina, nes jie labiausiai dėl mūsų aukojasi nuolat, visas valandas ir dienas, ir metus. Taip pat prisimenami šiandien vienuoliai ir vienuolės. Šioje šventėje yra prašoma Dievo palaiminti žvakes, kurias naudojame kaip savo Krikšto žvakę.

Šv. Agotos diena (Šventoji Agota, melski už mus!)

Vasario 5 d. prisimenama šventoji Agota. Šlienavos bažnyčioje, ketvirtadienį, 18 val. bus švenčiama Eucharistija, kurios metu, kartu su šv. Agota, visi susirinkę paprašysime, kad Dievas palaimintų duoną, kurios parsinešime sau kaip priminimą, kad pirmiausia pats Dievas ir taip pat dangiški globėjai mus visus nuolat globoja. Dėkosime už tai Dievui ir visiems globėjams!

Šv. Agota gyveno III a., Italijoje. Kadangi ji, būdama jauna mergaitė, buvo sudeginta, šią dieną laiminami duona ir vanduo, kaip priemonės prieš gaisro nelaimę, prašant Dievo ir šv. Agotos užtarimo.

Negalintys šioje dienoje dalyvauti Eucharistijos šventime ir parsinešti palaimintos Šv. Agotos duonos, jos rasite bažnyčioje ar ateinančią sekmadienį. Ši duona yra nenaudojama maistui, bet tai yra sakramentalija, naudinga dvasiniam gyvenimui, primena Dievo ir šventųjų globą.

Pastebime ir sušildome vieni kitus savu gerumu

Esame neabejingi! Dėl to gera. Dėkojame visiems, kurie esate geri kitiems, paslaugūs, jautrūs ar kitaip dėmesingi. Dalyvaujame "Dosnumo krepšelio" akcijoje, pasirūpindami kitais ar pasakydami klebonui, kam kokios pagalbos reikia.

Dėkojame visiems, kurie esate kartu net ir šaltomis žiemos dienomis, gyvenate gerumu, dėmesiu kitiems!

Sausio mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Zigmas Levinskas, 96 metų, gyvenęs Šlienavoje.
2. Marija Vilčinskienė, 76 metų, gyvenusi Šlienavoje.
3. Marijona Lankevičienė, 97 metų, gyvenusi Alytuje.
4. Vytautas Mosteika, 69 metų, gyvenęs Šlienavoje.
5. Stasys Vytautas Zajauskas, 86 metų, gyvenęs Laumėnuose.
6. Irena Kemzūraitienė, 86 metų, gyvenusi Kaune.
7. Julija Morkūnienė, 78 metų, gyvenusi Kaune.

⇒ Jėzaus mokyme nuolat pabrėžiama, kad tikras gyvenimas yra dovanojimas – „kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas praras dėl manęs, tas ją atras“ (Mt 16, 25). Žvakės trumpėjimas yra šios aukos simbolis.

Levas Tolstojus išryškina, kad žmogaus gyvenimo vertė matuojama ne jo trukme, o tuo, kiek jis spindėjo meile ir tikėjimu. Tai atitinka krikščionišką mintį, jog „tikėjimas be darbų yra miręs“ (Jok 2, 26).

Žvakė, kuri stovi sandėliuke, yra tarsi žmogus, kuris gyvena tik sau, be meilės ir tikėjimo. Ji išlieka „ilga ir šalta“, bet be prasmės.

Taigi frazė „Nebijok trumpėti“ reiškia: nebijok senėti, eikvoti save, atiduoti laiką ir jėgas kitiems, nes tik taip gyvenimas tampa šviesa. Tai yra kvietimas gyventi evangeliniu būdu – būti pasaulio šviesa, net jei tam reikia sudegti.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.